Lăcomia

Să ne îndreptăm atenția către Cuvântul lui Dumnezeu, deschizând la Epistola lui Iacov, capitolul 1, și să citim împreună versetele de la 12 la 15: *„Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieţii, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc. Nimeni, când este ispitit, să nu zică: Sunt ispitit de Dumnezeu. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, şi El însuşi nu ispiteşte pe nimeni. Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuşi şi momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naştere păcatului; şi păcatul odată făptuit, aduce moartea.”* Amin.

Vom acorda o atenție deosebită versetelor 14 și 15, care ne spun că *„Fiecare din noi este ispitit când este atras de pofta lui și momit.” *Deci pofta aceasta ne momeste, ne atrage.* „Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făptuit, aduce moartea.”* Vom reflecta asupra acestor cuvinte, gândindu-ne la diferite situații în care poftim, la obiectul poftei noastre, la motivele pentru care pofta zămislește și dă naștere păcatului. Termenul *a zămisli* se referă la procesul de concepere, de naștere a păcatului, iar odată ce păcatul este săvârșit, acesta aduce moartea.

Vom continua din Epistola lui Iacov, de data aceasta din capitolul 4, pentru a identifica dacă și noi ne confruntăm cu probleme legate de poftă, care poate lua multe forme și poate avea multe manifestări în firea noastră pământească. Citim de la versetul 1: *„De unde vin luptele şi certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre? Voi poftiţi, şi nu aveţi; ucideţi, pizmuiţi, şi nu izbutiţi să căpătaţi; vă certaţi, şi vă luptaţi; şi nu aveţi, pentru că nu cereţi. Sau cereţi şi nu căpătaţi, pentru că cereţi rău, cu gând să risipiţi în plăcerile voastre. Suflete preacurvare! Nu ştiţi că prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu? Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu.”* Amin.

Luptele și certurile dintre noi sunt o altă manifestare a poftelor, care se luptă în mădularele noastre. Există pofta bună și pofta rea, aceasta din urmă fiind pofta firii pământești. Este important să ne referim și la 1 Ioan, în capitolul 2, pentru a înțelege mai bine acest aspect.

Lumea este plină de pofte, iar oamenii trăiesc adesea în funcție de ele. În 1 Ioan, capitolul 2, versetele 15, 16 și 17, ni se spune: *„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el, căci tot ce este în lume, pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec. Dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.”* Amin.

Așadar, pofta ochilor și pofta firii pământești sunt efemere și ne sunt prezentate ca avertismente în Cuvântul lui Dumnezeu.

În Coloseni, capitolul 3, versetele 5, 6 și 7, găsim un îndemn clar: *„De aceea omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Din numărul lor, erați și voi odinioară când trăiați în aceste păcate.*” Amin.

Ni se cere să *„omorâm mădularele”* noastre care sunt pe pământ, inclusiv pofta rea și pofta ochilor, care sunt manifestări ale firii pământești.

În Tit, capitolul 2, versetele 11 și 12, citim: *„Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii a fost arătat, și ne învață să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie”*. Amin.

În Romani, capitolul 13, versetele 12 la 14, găsim o continuare a acestui îndemn: *„Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua; să ne dezbrăcăm, dar, de faptele întunericului, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.”* Faptele întunericului includ și poftele lumești.

„*Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri şi în beţii; nu în curvii şi în fapte de ruşine; nu în certuri şi în pizmă; ci îmbrăcaţi-vă în Domnul Isus Hristos, şi nu purtaţi grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziţi poftele.”*

Cuvântul Lui Dumnezeu, în Epistola către Romani, capitolul 7, continuă să ne îndeamne să reflectăm asupra poftei. Citim de la capitolul 7, de la versetul 7: *„**D**eci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aş fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: Să nu pofteşti! Apoi păcatul a luat prilejul, şi a făcut să se nască în mine prin porunca tot felul de pofte; căci fără Lege, păcatul este mort. Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar când a venit porunca, păcatul a înviat, şi eu am murit. Şi porunca, ea, care trebuia să-mi dea viaţa, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m-a amăgit, şi prin însăşi, porunca aceasta m-a lovit cu moartea.”*

În Epistola lui Iacov am citit că *pofta ne atrage și ne amăgește, apoi zămislește păcatul, care odată înfăptuit, atrage după el moartea*. Așadar, prin Lege obținem cunoașterea păcatului.

Să ne întoarcem în Vechiul Testament, unde Legea a fost dată și unde omul a învățat despre poftă. Definim pofta prin Lege, gândindu-ne la ea.

Să ne referim la Deuteronom capitolul 5, unde Legea spune: *„Să nu poftești.”* Ne este arătat ce nu trebuie să dorim, și anume lucrurile care nu ne aparțin. Citim versetele 19 și 21, care sunt interconectate: *„Să nu furi, să nu poftești nevasta aproapelui tău, să nu poftești casa aproapelui tău, nici ogorul, nici robul, nici roaba lui, nici boul, nici măgarul, nici un alt lucru care este al aproapelui tău.”* Amin.

Putem să spunem să nu poftim nimic din ce este al aproapelui? Pofta firii pământești și pofta ochilor nu sunt de la Tatăl, ci din lume. Cine iubește lumea se află în vrăjmășie cu Dumnezeu. Dumnezeu ne poruncește să nu poftim și să nu furăm. Totuși, Legea în sine poate stârni pofta în om.

De aceea, este esențial să trăim conform îndemnurilor Duhului, nu ale firii pământești. Legea poate conduce la păcat, iar păcatul aduce moarte, așa cum am citit în *Romani 7*.

În Iosua, citim despre un păcat comis din cauza Legii. În capitolul 6, versetul 16, citim porunca Domnului: *„A şaptea oară, pe când preoţii sunau din trâmbiţe, Iosua a zis poporului: Strigaţi,

căci Domnul v-a dat cetatea în mână! Cetatea să fie dată Domnului spre nimicire, ea şi tot ce se află în ea; dar să lăsaţi cu viaţă pe curva Rahav şi pe toţi cei ce vor fi cu ea în casă, pentru că a ascuns pe solii pe care-i trimiseserăm noi. Feriţi-vă numai de ceea ce va fi dat spre nimicire; căci dacă veţi lua ceva din ceea ce va fi dat spre nimicire, veţi face ca tabăra lui Israel să fie dată spre nimicire şi o veţi nenoroci. Tot argintul şi tot aurul, toate lucrurile de aramă şi de fier, să fie închinate Domnului, şi să intre în vistieria Domnului."* Amin.

Porunca lui Dumnezeu, transmisă prin Iosua, trebuia respectată de Israel. În capitolul 7 însă, la versetul 1, citim: *„Copiii lui Israel au păcătuit cu privire la lucrurile date spre nimicire. Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah, din seminţia lui Iuda, a luat din lucrurile date spre nimicire. Şi Domnul S-a aprins de mânie împotriva copiilor lui Israel." *Amin.

În Coloseni, ni se reamintește că mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării. Când copiii lui Israel au păcătuit, mânia lui Dumnezeu a venit peste popor, iar oamenii din Ai au ucis aproape 36 de israeliți, lăsând poporul încremenit și cu inima moartă, așa cumspune în versetul 5.

În capitolul 7, versetele 19, 20 și 21, continuăm să citim despre această întâmplare. Iosua i-a adresat lui Acan următoarele cuvinte: *„Fiule, dă slavă Domnului, Dumnezeului lui Israel, mărturiseşte şi spune-mi ce ai făcut, nu-mi ascunde nimic. Acan a răspuns lui Iosua, şi a zis: Este adevărat că am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului lui Israel, şi iată ce am făcut. Am văzut în pradă o manta frumoasă de Şinear, două sute de sicli de argint, şi o placă de aur în greutate de cincizeci de sicli; le-am poftit, şi le-am luat; iată, sunt ascunse în pământ în mijlocul cortului meu, şi argintul este pus sub ele."* Amin.

Dumnezeu a dat porunci clare cu privire la argint, aur și alte lucruri, care trebuiau să fie dedicate nimicirii. În cazul în care Acan ar fi luat aceste lucruri fără o poruncă din partea Domnului, ar fi comis un păcat. În alte circumstanțe, Dumnezeu a permis poporului să ia pradă, inclusiv femei, copii, robi, roabe și bogățiile cucerite, precum și animalele. Însă, în această situație, porunca lui Dumnezeu a fost cea care l-a determinat pe Acan să poftească ceea ce nu îi era permis.

Pofta lui Acan a zămislit păcatul, fiind atras de ceea ce dorea și care era interzis. În inima lui exista dorința de a avea, chiar dacă nu avea voie. Obiectele pe care Acan le-a luat, argintul și aurul, pot fi echivalate în zilele noastre cu alte forme de bogăție, cum ar fi bani sau alte bunuri. Porunca a zecea din Lege spune: *„să nu pofteștii nimic din ce este al aproapelui tău"*. Dar cine este aproapele nostru? Să ne gândim la cei care ne oferă servicii gratuite, cum ar fi spitalizarea și îngrijirea medicală gratuită. Ne aflăm și noi în situații în care putem pofti ceea ce aparține aproapelui nostru?

Trebuie să ne întrebăm: când facem un contract, o afacere între două persoane, sunt doar două persoane implicate, sau există și o a treia? Când vindem, cumpărăm, construim sau efectuăm lucrări de renovare, există și o a treia persoană implicată în afara celor două. Să ne gândim dacă poftim partea ce ar putea aparține acestei a treia persoane.

De multe ori, oamenii poftesc ceea ce nu le aparține. Porunca lui Dumnezeu ne îndeamnă să *omorâm mădularele* care sunt în noi, inclusiv pofta de a avea ceea ce nu ne este permis. Altfel putem atrage mânia lui Dumnezeu asupra noastră. Din versetul 11 din Iosua 7 citim, *„Israel a păcătuit; au călcat legământul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat şi au minţit, şi le-au ascuns printre lucrurile lor.”* Amin.

Pofta, când este zămislită, dă naștere păcatului, iar păcatul, odată săvârșit, aduce moartea. Acan a fost atras de aurul acesta, de argintul din Ierihon. Probabil că mantaua pe care el o numește frumoasă era într-adevăr frumoasă și de dorit. Dar, după ce a poftit, spune Scriptura, a luat din lucrurile date spre nimicire, le-a furat. Nu pare că le-a furat, dar oare nu pare că le-a luat de la cineva? Mantaua era destinată distrugerii, dar argintul și aurul nu le-a furat? Se poate spune că le-a furat de la o a treia persoană. Dumnezeu nu era acolo în mod vizibil, nici reprezentanții lui care trebuiau să colecteze aurul și argintul, și, în absența lor, el le-a ascuns.

Dacă reprezentanții autorităților nu sunt prezenți când noi efectuăm tranzacții frauduloase, ați auzit poate, așa cum am auzit și eu recent, că guvernul se luptă să implementeze o lege pentru anul viitor, pentru a combate evaziunea fiscală. Această lege privește tranzacțiile în numerar și propune ca limita să fie de 5.000 lei pentru tranzacțiile cash, iar restul să se efectueze prin intermediul băncilor.

Nu discutăm acum că prin aceasta se apropie venirea Domnului, ci despre evaziunea fiscală. De ce propun ei această lege? Pentru că oamenii poftesc ce nu le aparține, fură și apoi trăiesc în minciună, pretinzând că nu au furat. Am vrut să fac o tranzacție recent, să cumpăr ceva, și vânzătorul mi-a sugerat să declarăm doar jumătate din suma reală și restul să nu apară în acte. Pentru că nu am fost de acord, el a refuzat să-mi vândă produsul.

Nu s-a supărat pe mine, dar nu a vrut să facă tranzacția pentru că nu a dorit să piardă. TVA-ul reprezenta problema, deoarece acesta era datorat statului și trebuia inclus în prețul produsului vândut de firma lui. Persoana în cauză dorea ca jumătate din suma produsului să fie vândută fără aplicarea TVA-ului, ceea ce ar fi însemnat o vânzare parțială *„la negru”*. Prin acceptarea acestei propuneri, aș fi devenit complice la evaziunea fiscală inițiată de el și, în același timp, beneficiar al furtului, deoarece produsul mi-ar fi fost vândut la un preț mai mic.

Această situație mă asemăna cu Acan din Biblie. Dumnezeu a dat porunci clare poporului prin Iosua, spunând: *„Să nu vă atingeți de ce este al Meu. Să nu vă atingeți. Aurul și argintul este al Meu. Trebuie să le aduceți la vistieria Domnului.”* Aceasta implică faptul că trebuie să respectăm legile în vigoare, inclusiv cele fiscale, și să contribuim la vistieria comună a țării, indiferent de procentul sau tipul de taxe.

Dumnezeu ne îndeamnă să reflectăm asupra poftei și să înțelegem cum aceasta ne influențează. În zilele noastre, există mulți *„Acani”* în rândul celor religioși care pretind că trăiesc în cadrul poporului lui Dumnezeu fără a fi chestionați pentru acțiunile lor. Dumnezeu a avertizat că aceia care nu respectă legile vor fi nimiciți, iar întrebarea se ridică dacă astăzi suntem nimiciți spiritual pentru nerespectarea acestor porunci.

În Romani 13, se vorbește despre supunerea față de autorități: *„Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalți. Căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu.”* Autoritățile existente au fost stabilite de Dumnezeu. Este important să reținem că această epistolă a fost scrisă pentru romani, un popor care avea un sistem de guvernare bine definit și care stăpânea peste alte popoare, inclusiv peste evrei. Cezarul era cel care stăpânea, iar Domnul Isus, înainte de Pavel, a fost întrebat într-o situație dificilă, fiind întrebat, *„Se cade să dăm bir Cezarului?”* La aceasta, El a răspuns: *„Dați Cezarului ce este al Cezarului”* Ce trebuie deci făcut? Să dăm birul! Ulterior, Apostolul Pavel afirmă: *„de aceea cine se împotrivește stăpânirii, se împotrivește rânduirii puse de Dumnezeu. Și cei ce se împotrivesc își vor lua o osândă.”*

Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Dar care este fapta rea și care este fapta bună? Pofta rea. Pofta rea este furtul. Suntem atrași de pofta noastră, de dorința de a câștiga, pentru că avem nevoie să trăim. Trebuie să mâncăm, să ne îmbrăcăm, să plătim facturile de gaz, curent, apă, să acoperim multe alte costuri, să ne întreținem copiii la școală și așa mai departe, iar banii sunt adesea insuficienți.

Orice bani câștigați în plus sunt de mare preț. Chiar și 10 lei sunt importanți. Am fost astăzi la bancă, la BRD, și în spatele meu era o doamnă care, aflând că i s-a oprit o taxă de 10 lei din salariu, a venit să întrebe de ce. A considerat important să se deplaseze la bancă, să aștepte la coadă, să investigheze această reținere. Dacă 10 lei sunt importanți, cât de important este să câștigăm acești bani, fie că sunt 10, 25 sau 15 lei? Cineva spunea, nu de mult, că nu pleca acasă în fiecare zi fără 25 de lei surplus față de salariu la care nu plătea taxe. Pe atunci, era o sumă considerabilă. Corect este că trebuie să câștigăm bani în mod cinstit, fără a evita plata taxelor.

Vrei să nu-ți fie frică de stăpânire? Atunci fă binele și vei avea laudă de la ea. Ce înseamnă să faci binele? Să nu furi, să-ți plătești taxele. *„El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău.”* Ce adevăr frumos este exprimat aici. *„El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele nostru.”* Să ne gândim: ne-au făcut bine? Ne-au construit șosele? Cu toții ne aducem aminte din trecut de drumurile pline de noroi, nu-i așa? Cum stau lucrurile acum? Nu mai sunt bălți, nu mai sunt inundații.

„El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău.” Dar dacă faci rău, dacă furi, dacă poftești, atunci teme-te. *„Căci nu degeaba poartă sabia.” *El este în slujba lui Dumnezeu pentru a răzbuna și a pedepsi pe cel ce face rău. *„De aceea trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului.”*

Aceasta este și rațiunea pentru care trebuie să plătim taxe. Pentru care aceasta? Pentru a fi supuși, căci stăpânirile sunt slujitori ai lui Dumnezeu, îndeplinind neîncetat această slujbă. Aceea de a veghea asupra îndeplinirii obligațiilor fiscale. Ei sunt mereu atenți și nu uită să se ocupe de acestea, astfel încât, de exemplu, la data de 25 a fiecărei luni, să ne achităm toate taxele datorate de pe urma salariului.

De exemplu, dacă un angajator nu plătește taxele statului pentru salariile angajaților, așa cum sunt stipulate în contractul de muncă, din cauza lipsei de fonduri, statul consideră acest lucru o infracțiune. Știți ce înseamnă infracțiune? Contravenția se pedepsește cu amendă, iar

infracțiunea se pedepsește cu închisoare. Sunt două noțiuni diferite. Închisoarea înseamnă privare de libertate.

Dacă nu ne achităm taxele pentru salarii, acest lucru constituie o infracțiune, ceea ce arată gravitatea situației. Unii ar putea să nu le declare în contract pentru a evita plata, crezând că dacă nu sunt scrise, nu există obligația de plată și astfel nu constituie o infracțiune. Dar cine știe despre aceste nedeclarări? În final, doar Dumnezeu cunoaște păcatul. Dumnezeu știe și despre noi, așa cum a știut și de Acan.

„Dati tuturor ce sunteți datori să dați. Cui datorați birul, dați-i birul. Cui datorați taxele, dați-i taxele. Cui datorați vama, dați-i vama. Cui datorați frica, dați-i frica. Cui datorați cinstea, dați-i cinstea.” Amin.

Nu trebuie să gândim că taxele sunt un bir, ceva ce ni se ia în plus, pentru că aceasta nu este adevărat. Taxele reprezintă sume de bani care sunt redistribuite către populație și nu sunt destinate îmbogățirii peste noapte a unei anumite persoane. Acestea sunt gestionate de funcționari, care sunt angajați ai statului și care au rolul de a menține evidențele. Ei lucrează în serviciul nostru și se ocupă de binele colectiv, fiind astfel slujitorii lui Dumnezeu pentru binele nostru, așa cum este menționat în statutul sau rolul dregătorilor.

Este important de știut că fondurile colectate pentru pensii de la angajați, prin contribuția la sistemul de asigurări sociale (CAS), nu sunt întotdeauna suficiente pentru a acoperi pensiile pensionarilor. În aceste cazuri, statul trebuie să găsească resurse suplimentare. De exemplu, pentru a face față creșterii pensiilor cu 10-15% de la 1 ianuarie, în contextul inflației, statul va fi nevoit să se împrumute pentru a putea finanța aceste majorări.

Pensiile sunt de mare ajutor pentru cei care ating vârsta de pensionare, iar statul are responsabilitatea de a asigura aceste venituri. Chiar dacă uneori nu suntem mulțumiți de modul în care funcționarii își îndeplinesc rolul, trebuie să recunoaștem că ei sunt *slujitorii lui Dumnezeu pentru binele nostru*, așa cum este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. În plus, dregătorii sunt însărcinați să pedepsească pe cei care fac rău, cum ar fi cei care comit evaziune fiscală.

Conform învățăturilor biblice, este datoria noastră să respectăm obligațiile fiscale. Romani 13:8 ne spune:* Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții, căci cine iubește pe alții a împlinit Legea.”* În esență, toate poruncile, inclusiv *„să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nicio mărturisire mincinoasă, să nu poftești”*, se rezumă la principiul fundamental al iubirii față de aproapele: *„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.”*

Dragostea nu face rău aproapelui, ceea ce subliniază importanța acțiunilor noastre, iar dragostea este împlinirea Legii. Amin. În cazul în care un copil are nevoie financiară, de exemplu, dorește să-și achiziționeze o casă, părintele care îl iubește îl va sprijini, sau îi va face rău? Evident, va participa și va ajuta.

Recent, ați auzit poate despre panourile solare și despre faptul că statul oferă un sprijin financiar de 20.000 de lei pentru instalarea acestora. Această sumă echivalează cu aproximativ

4.000 de euro. Statul oferă acești bani pentru a încuraja utilizarea panourilor solare, care produc energie electrică și pot genera venituri. Este o formă de ajutor financiar gratuit.

În mod obișnuit, nu vedem pe nimeni care să ofere bani în acest mod, dar iată că statul o face. Și nu doar în cazul panourilor solare, ci și prin subvenții pentru agricultură și alte facilități. Iarăsi, dragostea nu face rău aproapelui. Se pare că statul manifestă o formă de dragoste, poate chiar mai mare decât cea a multora. Legislația este bine pusă la punct, cu reguli stabilite pentru a nu pofti ceea ce este al altuia.

Impozitul pe casă, de exemplu, deși pare că ne ia o sumă de bani, de fapt, acești bani se întorc înapoi la noi sub diferite forme, pentru binele nostru. Unii oameni consideră că statul nu ne iubește, că ne face rău, că nu ne oferă suficient. Dar această percepție vine dintr-o poftă greșită, din dorința de a avea mai mult decât ni se oferă, o dorință care nu este satisfăcută pentru că este motivată de gânduri rele.

Să ne întoarcem la Scriptură și să reflectăm asupra gravității poftei firii pământești înaintea lui Dumnezeu și cât de importantă este aceasta pentru noi. Să fim conștienți de aceste lucruri. Până unde se întinde pofta? Unii pot pofti milioane de dolari sau euro, având capacitatea și posibilitatea să-i obțină, chiar și prin mijloace necinstite. Alții pot pofti sume mai mici, 50 de lei sau 50 de bani.

Trebuie să ne abținem de la a pofti ceea ce nu ne aparține. Este important să nu avem datorii față de nimeni. Există multe tentații în lume, cum ar fi dorința de a lua o pungă de fructe din magazin fără să plătim pentru ea. Poate că uneori suntem ispitiți să facem acest lucru, dar trebuie să ne amintim că Dumnezeu ne testează. Calculatorul ne pune întrebarea: *„Cu pungă sau fără pungă?”* și noi trebuie să alegem corect, chiar dacă punga costă doar 20 sau 10 bani. Unii ar putea fi tentați să nu plătească, gândindu-se că nimeni nu va verifica și că nu se va întâmpla nimic pentru o sumă atât de mică. Dar chiar și pofta pentru o sumă mică de bani este considerată un păcat. Păcatul nu este determinat de valoarea obiectului dorit, ci de actul însuși al poftirii.

Să ne reamintim cuvintele din Mica 2:1, care condamnă pe cei care plănuiesc răul și care, la ivirea zorilor, își pun în practică planurile rele, dacă au puterea să o facă. Ei poftesc ogoruri și le iau, doresc case și le răpesc, oprimă pe om și casa lui, pe om și moștenirea lui. Domnul avertizează că va aduce nenorocire asupra acestui soi de oameni.

Trebuie să ne examinăm propriile acțiuni și gânduri. Chiar dacă nu am comis fapte mari de nelegiuire, trebuie să recunoaștem că și faptele mici sunt greșite. Este ușor să ne închidem ochii când lucrurile nu ne aparțin sau când nu este clar cine este proprietarul. Dar, dacă poftim ceva ce nu ne aparține și acționăm pe baza acestei dorințe, ne aflăm în păcat.

În loc de *ogoruri*, putem gândi la alte lucruri pe care oamenii le poftesc și le iau fără drept, cum ar fi taxele sau averile altora. Aceste acțiuni sunt greșite și vor atrage pedeapsa lui Dumnezeu, așa cum este menționat și în Habacuc. Dumnezeu va aduce nenorocire peste cei care comit astfel de fapte.

Neprihănirea lui Dumnezeu este departe de acei oameni care se consideră credincioși și neprihăniți, crezând că au neprihănirea lui Dumnezeu prin Domnul Isus, și care totuși fac aceste lucruri. Însă, comportamentul lor nelegiuit, în care își amestecă răul în propriile vieți, este evident.

Ei sunt conduși de propriile pofte, așa cum este descris în Habacuc de la capitolul 2, versetul 9, până la versetul 11: *„Vai de cel ce strânge câştiguri nelegiuite pentru casa lui, ca să-şi aşeze apoi cuibul într-un loc înalt, şi să scape din mâna nenorocirii! Ruşinea casei tale ţi-ai croit, nimicind o mulţime de popoare, şi împotriva ta însuţi ai păcătuit. Căci piatra din mijlocul zidului strigă, şi lemnul care leagă grinda îi răspunde.”* Zidul și lemnul sunt martori ai acestor fapte. Indiferent de mărimea câștigului, fie o roabă de nisip sau mai mult, acțiunile nelegiuite sunt la fel de condamnabile. Mulți se lăcomesc la o roabă de nisip de pe stradă pentru a o duce în curte, fără să se întrebe dacă acest act constituie un câștig nelegiuit.

Comparând costul nisipului la Hornbach, unde o găleată era un leu, și dacă o roabă are 10 găleți, furtul nostru se rezumă la 10 lei. Poate observăm pământ de grădină depozitat lângă o șosea, să ne întreabăm dacă luarea unei roabe de pământ ar fi un act greșit, chiar dacă era pe câmp și nimeni nu știe.

În ochii lui Dumnezeu, poftele și acțiunile de a lua ce nu este al tău sunt păcate, conform poruncii *„Să nu poftești nimic din ce este al aproapelui”*. Acest lucru este reiterat prin repetarea versetului despre câștigurile nelegiuite, care evidențiază gravitatea acestor fapte în fața lui Dumnezeu.

Îți construiești cuibul, ai casa ta, totul pare în regulă, dar trebuie văzut dacă lucrurile pe care le avem sunt obținute prin nelegiuire. Munca la negru, materialele achiziționate tot pe căi necinstite, de la unul la altul, mai ieftin și așa mai departe.

„Piatra din mijlocul zidului, pe care ai câștigat-o necinstit, strigă. Și lemnul care leagă grinda îi răspunde.” Ce credeți că ar putea să strige această piatră din mijlocul zidului? Dumnezeu vede. Omul ar vrea să se comporte ca un stăpân ai pământului, să-și justifice acțiunile, spunând că câștigă prea puțin. Este adevărat? Desigur, câștigăm puțin. Și dacă dorim să fim cinstiți, să fim muncitori corecți față de ceilalți, cu siguranță ne vom afla într-o situație mai grea.

Și atunci vine Satana să ne însufleţească, să ne tenteze, să ne facă să poftim. Și parcă e mai bine dacă reușim să furăm. Când am copiat la școală, am poftit. Să ne gândim bine. Am poftit ceva ce nu era al nostru.

Îmi amintesc din copilărie. Eram mic și mă simțeam trist și supărat. Eram în prima bancă și nu puteam să copiez. Ceilalți, din spate, la sfârșitul orei de istorie, a lucrării de control, se lăudau: *„Am copiat, am deschis cartea, am scris de acolo.”* Iar eu trebuia să învăț. Eram în prima bancă și profesorul stătea la catedră și mă privea, iar eu îl priveam pe el. Nu aveam nicio soluție. Și îmi părea rău că sunt în prima bancă.

Îmi doream atât de mult să fiu mai în spate, măcar în a doua bancă, să încerc și eu să fur. De ce? Eram atras de poftă. Să obțin ceva ilegal părea mai interesant. Așa cum spune Scriptura: *„Apele

furate sunt mai dulci."* Sunt mai dulci. Te bucuri de nelegiuire, de ce nu este al tău. Cel care fură se bucură. Nu-și dă seama că face rău altei persoane.

Când cineva îmi fură ceva din curte, mă păgubește. Nici nu se gândește la asta. El se bucură că acum are el acel lucru. A obținut el ceva. Dumnezeu privește cu atenție la modul în care ne raportăm la bunurile pământești și ne avertizează: *„Nu purtați de grijă firii pământești, ca să-i treziți poftele."* Când poftele sunt trezite, ele pot deveni greu de controlat. Este important să ne amintim că poftele pentru ceea ce nu ne aparține sunt considerate păcat în ochii lui Dumnezeu. Trebuie să fim conștienți că pofta poate apărea în multe aspecte ale vieții.

Reflectând asupra propriei experiențe, amintesc că, în trecut, când conduceam o firmă și aveam venituri suficiente, am fost tentat să obțin un program de calculator fără a plăti pentru el.

Exista o versiune gratuită, aceasta funcționa mai greu decât versiunea licențiată, care costa, să zicem, 700 de lei pe an. Deși această sumă nu reprezenta o problemă financiară pentru firma mea, dorința de a obține ceva fără a contribui cu nimic este un exemplu de lăcomie și poftă.

În încheiere, să ne întoarcem la un text din Geneza pentru a vedea un exemplu de caracter opus lăcomiei. În capitolul 14, citim despre Avram și cum a reacționat el în fața unei propuneri făcute de împăratul Sodomei. După ce a salvat oamenii din Sodoma, inclusiv pe Lot, împăratul Sodomei i-a spus lui Avram: *„Dă-mi oamenii și ține bogățiile pentru tine." * Însă Avram a răspuns: *„Ridic mâna spre Domnul, Dumnezeul cel prea înalt, Ziditorul cerului și al pământului și jur că nu voi lua nimic din tot ce este al tău. Nici măcar un fir de ață, nici măcar o curea de încălțăminte, ca să nu zici, 'Am îmbogățit pe Avram.' Nimic pentru mine." *Amin*.*

Acest pasaj ne arată că Avram nu era lacom și că a ales să nu accepte bunurile oferite pentru a nu-i da împăratului ocazia să afirme că l-a îmbogățit. Acest exemplu ne îndeamnă să reflectăm asupra propriilor noastre trăsături de caracter și la modul în care ne raportăm la bunurile materiale. Ce ofertă frumoasă ar fi pentru noi ca cineva să ne dea gratuit ceva. Cum ar fi dacă am făcut ceva pentru cineva, am muncit, și acel cineva îmi spune, *„Uite, îți dăruiesc."* Ce-a făcut Avram? El nu a primit.

Nouă ni s-ar părea că i se cuvine. Avram a muncit acolo. Putea să-și piardă și viața, pentru că s-a dus la război. Poate că o fi murit vreun om de-al lui, că știm că în război se pierd și vieți omenești. Ca să câștigi o luptă, se cam întâmplă lucrurile astea.

Și cu toate astea, Avram n-a vrut niciun fir de ață. N-a vrut niciun fir de ață pentru că era un prilej de păcătuire, să nu zică după aceea împăratul Sodomei, *„Aha, eu te-am îmbogățit, uite, pentru că ți-am dat ce era al meu."* Pentru că erau ale împăratului Sodomei. Asta a fost inima lui Avram.

O să mai citim tot din Geneza, tot despre Avram. Se află de data aceasta în situația când Sara, soția lui, a murit și trebuia să o îngroape și nu avea loc de îngropare, citind de la capitolul 23, să vedem cât de departe este omul lui Dumnezeu de lăcomie, de poftă, de poftire.

Putem să citim că Avram a poftit peștera Macpela. Și-a dorit-o, dar nu gratuit. Dacă o lua gratuit, era o poftă rea. Dacă a plătit-o, a cumpărat un produs pentru care a plătit prețul produsului. Și aceasta nu este o poftă rea. Pofta rea este când să poftești ce nu este al tău. Să nu datorezi nimănui nimic, după cum zice Cuvântul lui Dumnezeu.

Citim de la versetul 3, *„Avram s-a sculat apoi dinaintea moartei sale și a vorbit astfel fiilor lui Het: 'Eu sunt străin și venetic printre voi, dați-mi un ogor ca loc de îngropare la voi ca să îmi îngrop moartea și să o ridic dinaintea mea.'"* Fiii lui Het au răspuns astfel lui Avram, *„Ascultă-ne, domnule, tu ești ca un domnitor al lui Dumnezeu în mijlocul nostru."*

„Îngroapă-ți moarta în cel mai bun din mormintele noastre. Niciunul dintre noi nu te va opri să îți îngropi moarta în mormântul lui." Amin. *„Tu ești ca un domnitor al lui Dumnezeu în mijlocul nostru." *Ești un om extraordinar. Ești o persoană foarte importantă pentru noi.* „Așadar, îngroapă-ți oriunde moartea."* Folosește-te gratuit. Asta era oferta.

Mulți cad în această capcană. Mulți oameni, atunci când fac cerere pentru a obține finanțare pentru panouri solare, presupune să te duci să soliciți ajutor. În cazul de față, Avram nu a solicitat nimic gratuit, ci a dorit să cumpere, chiar dacă i s-a oferit fără costuri. Și omul se duce să cerară să i se dea gratuit, cum să mai insiști că vrei să plătești? Scopul este să obții finanțare, fie ea europeană sau de alt tip, fără să conteze sursa. Care este diferența dintre Avram și oamenii din zilele noastre?

În versetul 7, Avram a procedat astfel: *„S-a sculat și s-a aruncat cu fața la pământ înaintea norodului țării, adică înaintea fiilor lui Het. Și a vorbit așa: 'Dacă găsiți cu cale să îmi îngrop moarta și să o iau dinaintea ochilor mei, ascultați-mă și rugați pentru mine pe Efron, fiul lui Țohar, să-mi dea peștera Macpela, care îi aparține și care este chiar la marginea ogorului său, să mi-o dea în schimbul prețului ei, ca să îmi slujească drept loc de îngropare în mijlocul vostru.'"*

Efron, care era prezent în mijlocul fiilor lui Het, a răspuns lui Avram în fața tuturor: *„Nu, domnul meu, ascultă-mă, îți dăruiesc ogorul și îți dăruiesc și peștera care este în el, îți le dăruiesc în fața fiilor poporului meu. Îngroapă-ți moarta."*

Astfel, Efron i-a oferit gratuit, asemenea multor oferte pe internet care promit lucruri fără costuri. Există multe programe cu versiuni gratuite și versiuni plătite. Deși varianta gratuită poate fi mai limitată, ea totuși își îndeplinește scopul. Ce avantajos este să folosești versiunea gratuită! Și Avram ar fi putut să accepte oferta gratuită. Nu ar fi fost bine? Lui i s-a făcut o ofertă: *„Ți le dăruiesc în fața fiilor norodului meu."*

Totuși, Avram a simțit că are o datorie: Avram s-a aruncat cu fața la pământ și a spus lui Efron: *„Ascultă-mă, te rog, îți dau prețul ogorului. Primește-l de la mine și îmi voi îngropa moarta în el."* Efron a răspuns: *„Domnul meu, ascultă-mă, o bucată de pământ de 400 de sicli de argint, ce este aceasta între mine și tine? Îngroapă-ți doar moarta." *Ce înseamnă 10 lei? Ce înseamnă 20 de lei? Ce înseamnă 50 de lei? Acum nu știu ce reprezentau 400 de sicli pe vremea lui Avram, astfel încât să vă pot spune dacă era o sumă mică sau mare. Totuși, 400 de sicli sună impresionant. Cât a furat Acan? Acan a poftit și a luat 200 de sicli de argint. Dacă erau o sumă

nesemnificativă, nu te apleci pentru 5 bani căzuți pe jos, pentru că nu merită efortul. Dar pentru 50 de bani, s-ar putea să te gândești deja să te apleci, iar pentru un leu, cu siguranță te simți tentat să îi ridici.

*„Avram a înțeles pe Efron și i-a cântărit acestuia prețul stabilit pentru cumpărare: „400 de sicli de argint, care mergeau la orice negustor”. *Când a cântărit, înseamnă că era o sumă considerabilă, pentru că nu folosești cântarul pentru cantități infime.

„Ogorul lui Efron din Macpela, care este în față cu Mamre, ogorul și peștera din el, și toți copacii care se aflau în ogor și toate hotarele lui de jur împrejur, a fost întărit astfel ca moșia lui Avram în fața fiilor lui Het și a tuturor celor ce treceau pe poarta cetății.” Amin.

Avram ne oferă o lecție valoroasă. Avram, care este părintele credincioșilor, ne arată importanța caracterului. Vom sta la masă cu Avram, Isac și Iacov, și mă voi bucura să stau la masa cu acest om care a avut un asemenea caracter. Noi, care ar trebui să avem caracterul lui Hristos, cu atât mai mult ar trebui să ne străduim să avem un caracter asemănător. Nu ar trebui să dorim lucruri fără efort.

Dacă dorim ceva gratuit, nu înseamnă că poftim? Să ne gândim. Este o dorință firească, pământească, să vrem să avem. Această dorință ne poate înlănțui. Ce tentant ar fi fost pentru Avram să obțină o peșteră, un ogor sau un pom fără să plătească. Ce tentante sunt panourile solare și pentru oameni. Și încă gratuite. Și puteți observa că în lumea aceasta, cu cât oamenii au mai mult, cu atât doresc mai mult. Dumnezeu să vă ajute să aveți ochii deschiși și să recunoaștem caracterul lui Hristos.

Să ne uităm la Domnul Isus. A poftit El vreodată ceva? Putem găsi vreun exemplu în care El a poftit? Nu, nu trebuie să poftim nimic ce nu este al nostru. Amin.

Sursa: *Lăcomia* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/lacomia